

Conclusies

- rekwirant verzoekt het Hof, de beslissing van het Gerecht van eerste aanleg van 12 september 2007 in zaak T-250/04 te vernietigen, en vast te stellen dat zijn loopbaan en gezondheid schade hebben geleden door de onrechtmatige uitsluiting van zijn verzoek tot deelneming aan het vergelijkend onderzoek voor de voorziening in het ambt van hoofd van de delegatie in Colombia, en voorts de immateriële schade op een andere wijze vast te stellen en vervolgens de verschuldigde schadevergoeding op een passend bedrag vast te stellen; en bijgevolg toe te wijzen de reeds in eerste aanleg geformuleerde vorderingen die hier worden herhaald: „te erkennen dat het onwettige besluit waarbij Philippe Combescot van het vergelijkend onderzoek is uitgesloten, het imago en de beroepseer van deze laatste heeft aangetast en ernstige gevolgen heeft gehad voor diens psychisch evenwicht; Philippe Combescot een schadevergoeding van 100 000,00 EUR toe te kennen”.
- verwijzing van de Commissie in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De hogere voorziening is gericht tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 12 september 2007 in zaak T-250/04, betreffende een beroep van Philippe Combescot, ambtenaar, tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Het beroep houdt verband met de uitsluiting van Philippe Combescot, toentertijd residerend adviseur te Guatemala, van vergelijkend onderzoek COM/091/03 voor de voorziening in het ambt van hoofd van de delegatie in Colombia (hierna: „uitsluitingsbesluit”).

Het Gerecht is van oordeel dat bedoeld besluit onrechtmatig is en dat verzoekers verzoek om schadevergoeding dus gegrond is, doch het stelt vast dat er geen beroeps- en gezondheidsschade bestaat, en beperkt zich ertoe de ambtenaar voor niet nader gepreciseerde immateriële schade een vergoeding van 3 000,00 EUR toe te kennen.

Met de onderhavige hogere voorziening verzoeken de advocaten van Combescot het Hof, de beslissing van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen te vernietigen voor zover daarbij het bestaan van beroeps- en gezondheidsschade wordt uitgesloten en bijgevolg bij de vaststelling van de schadevergoeding alleen wordt uitgegaan van het bestaan van de gestelde immateriële schade, en dus te verklaren dat de loopbaan en het professionele imago van de ambtenaar aanwijsbare schade heeft geleden als gevolg van de onrechtmatige uitsluiting van het vergelijkend onderzoek, en dat het uitsluitingsbesluit in elk geval leed en innerlijke kwelling heeft teweeggebracht die aan de basis lagen van een ernstige depressie, zoals blijkt uit de processtukken, en zoals inzonderheid werd vastgesteld door de deskundigen van de Commissie. In elk geval verzoekt rekwirant het Hof de feiten van het geding globaal te beoordelen en vast te stellen dat zij allemaal relevant zijn om voor de immateriële schade — ook al is het ex aequo et bono — een veel hoger bedrag vast te stellen, dat rechtstreeks in verhouding staat tot de loopbaanperspectieven die de ambtenaar ingevolge het uitsluitingsbesluit werden ontnomen en tot de voorzienbare ernstige gevolgen ervan.

Rekwirant verzoekt daarom opnieuw om vergoeding van de schade zoals bepaald in de vorderingen in het gedingleidende verzoekschrift.

Rekwirant betwist de conclusie waartoe het Gerecht in verband met het ontbreken van concrete beroepsschade is gekomen, en wijst voorts erop dat hij de door hem gevraagde informatie betreffende de door de Commissie toegepaste criteria voor de selectie van het hoofd van de delegatie in Colombia nooit heeft ontvangen.

Wat de vergoeding van de fysieke schade betreft, vloeit het bewijs van de gevolgen van het onrechtmatige gedrag voor de gezondheidstoestand van Combescot voort uit het chronologische verband daartussen. De uitsluiting van het vergelijkend onderzoek is overigens de laatste van een reeks vernederende handelingen van de Commissie ten aanzien van de ambtenaar. Ten slotte verzoekt rekwirant om vaststelling van een passende vergoeding van de immateriële schade, op basis van de beginselen van de ex aequo et bono bepaling van de schade, waarbij rekening wordt gehouden met de nadelige gevolgen op het vlak van angst, stress en bezorgdheid die de ambtenaar als gevolg van de uitsluiting van het vergelijkend onderzoek heeft onderzonden.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) op 28 november 2007 — Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG/Franz Hauswirth GmbH

(Zaak C-529/07)

(2008/C 37/17)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberste Gerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG

Verwerende partij: Franz Hauswirth GmbH

Prejudiciële vragen

- 1) Dient artikel 51, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk (¹) aldus te worden uitgelegd dat de aanvrager van een gemeenschapsmerk als te kwader trouw moet worden beschouwd wanneer hij ten tijde van de aanvraag weet dat een concurrent in (ten minste) een lidstaat voor dezelfde of soortgelijke waren of diensten een gelijk of overeenstemmend teken gebruikt waardoor verwarring kan ontstaan, en hij het merk aanvraagt om de concurrent het verdere gebruik van het teken te kunnen beletten?

2) Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord:

Moet de aanvrager als te kwader trouw worden beschouwd wanneer hij het merk aanvraagt om een concurrent het verdere gebruik van het teken te kunnen beletten, hoewel hij ten tijde van de aanvraag wist of behoorde te weten dat de concurrent reeds „verworven rechten” bezat op basis van het tot verwarring leidende gebruik van een gelijk of overeenstemmend teken voor dezelfde of soortgelijke waren of diensten?

3) Indien de eerste of de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord:

Is er geen sprake van kwade trouw wanneer de aanvrager voor zijn teken wegens het gebruik in het economische verkeer op grond van de rechtsregels inzake oneerlijke mededinging reeds bescherming heeft verkregen?

(¹) PB L 11, blz. 1.

Beroep ingesteld op 29 november 2007 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Portugese Republiek

(Zaak C-530/07)

(2008/C 37/18)

Procestaal: Portugees

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: S. Pardo Quintillán en G. Braga da Cruz, gemachtigden)

Verwerende partij: Portugese Republiek

Conclusies

— vast te stellen dat de Portugese Republiek de verplichtingen die op haar rusten krachtens de artikelen 3 en 4 van richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater (¹), niet is nagekomen door

- de agglomeraties Angra do Heroísmo, Bacia do Rio Uima (Fiães de S. Jorge), Costa de Aveiro, Covilhã, Espinho/Feira, Fátima, Ponta Delgada, Ponte de Lima, Póvoa do Varzim/Vila do Conde, Santa Cita, Vila Real de Santo António, Viana do Castelo — Cidade en Vila Real niet te voorzien van een opvangsysteem, zoals voorgeschreven door artikel 3 van deze richtlijn, en
- het stedelijk afvalwater van de agglomeraties Alto Nabão, Alverca, Bacia do Rio Uima (Fiães de S. Jorge), Carvoeiro, Costa da Caparica/Trafaria, Costa de Aveiro, Costa Oeste,

Covilhã, Espinho/Feira, Fátima, Fundão/Alcaria, Lisboa, Matosinhos, Milfontes, Moledo/Âncora/Afife, Nazaré/Famalicão, Pedrógão Grande, Ponta delgada, Ponte de Lima, Póvoa de Varzim/Vila do Conde, Santa Cita, Vila Nova de Gaia/Douro Nordeste, Vila Real de Santo António, Viana do Castelo — Cidade, Vila Franca de Xira en Vila Real niet aan een secundaire behandeling of een gelijkwaardig proces te onderwerpen, zoals voorgeschreven door artikel 4 van deze richtlijn.

— de Portugese Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De lidstaten moesten ervoor zorgen dat alle agglomeraties voorzien zouden zijn van een opvangsysteem voor stedelijk afvalwater. Daarvoor beschikten zij over een termijn tot 31 december 2000 voor agglomeraties met meer dan 15 000 inwonerequivalenten (i.e.) en tot 31 december 2005 voor agglomeraties met 2 000 tot 15 000 i.e.

Artikel 4 van de richtlijn bepaalt:

„1. De lidstaten zorgen ervoor dat stedelijk afvalwater dat in opvangsystemen terechtkomt vóór lozing als volgt aan een secundaire behandeling of een gelijkwaardig proces wordt onderworpen:

- lozingen van agglomeraties met meer dan 15 000 i.e. uiterlijk op 31 december 2000;
- lozingen van agglomeraties met 10 000 tot 15 000 i.e. uiterlijk op 31 december 2005;
- lozingen van agglomeraties met 2 000 tot 10 000 i.e. in zoet water en estuaria uiterlijk op 31 december 2005.

[...]

(¹) PB L 135, blz. 40.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) op 29 november 2007 — Fachverband der Buch- und Medienwirtschaft/Libro Handels-gesellschaft mbH

(Zaak C-531/07)

(2008/C 37/19)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberster Gerichtshof